

motoren voor gevechtsvliegtuigen. (Ook hier vormt Britney Spears' filmpje een late echo: haar imago als het luxe-artikel 'geile blonde stoot' is herhaaldelijk een nauwelijks verholen aanleiding geweest om de grofste vorm van oorlogspropaganda in te lepelen). Zijn gesprekspartner probeert tegen hem op te snijden over de buitengewone prestaties van Superamas, maar ver komt hij niet. 'Rose' is al nauwelijks geïnteresseerd in deze marginale onderneming, maar als alweer Benureau het podium opkomt, is zijn aandacht voor zaken helemaal verdwenen. De geloofwaardigheid van de vertoning wordt hier op elke mogelijke manier getorpedeerd. Superamas ensceeneert zichzelf hier in de onwaarschijnlijke rol van een zakelijke onderneming, die kunst als dekmantel gebruikt. Maar zelfs dat zakelijke blijkt wat dubieus. Gaat het niet meer om een onlesbare dorst naar erkenning? Wat doe je anders met het applaus dat ze vlak voor het einde van het stuk doelbewust uitlokken als ze allen samen een elegant dansje plaatsen? Dat hengelen naar applaus haalt meteen ook een kritische lezing van de scène onderuit, die zou willen dat Superamas hier het feit aanklaagt dat artiesten op dit ogenblik gedwongen worden om hun werk in economische termen te verklaren en verdedigen. Maar ook de harde werkelijkheid van het zakendoen, als het enige en laatste objectief van de maatschappij, wordt tussen haakjes geplaatst door Roses aandacht voor de air-hostess. De manipulator wordt gemanipuleerd door een fantasmatische creatie die uit zijn eigen business-logica ontstaan is. Haast kwaadaardig wordt deze scène door-

sneden met gemanipuleerde beelden van de nog jonge cineast Jean-Luc Godard. Hij heeft het over film als brug tussen kunst en werkelijkheid. Hij spreekt zichzelf daarbij niet weinig tegen, door film nu eens aan de kant van de werkelijkheid, dan weer aan de kant van de kunst te situeren. Even later spreekt hij over de bijzondere status van de artiest, die als enige vrouwen kan sommeren om plaats te nemen in zijn universum. Gespiegeld aan de anekdote die we hier zien, wordt de artiest plots de super-zakenman, die zowel in de verlangenseconomie als in de echte economie zijn slag kan slaan.

En ook hier steekt 'Zoolander' de kop op. Na de Godard-film bekladden de acteurs elkaar met whisky tot plots een mitrailleur de scène aan flarden schiet. Die plotse, onverklaarbare inbreuk van de realiteit in de gezellige fictie van het zakelijk gesprek lijkt echter, mits wat opruimen van glasscherven, ongemerkt voorbij te gaan. Alleen de muziek van Coldplay levert een melancholische echo op. Superamas herneemt in elk geval, ook zonder gesprekspartner, mechanisch en deze keer ongehinderd door de verschijning van de vrouw, zijn promotiepraatje. Benureau legt hem echter toch het zwijgen op als ze even later, als volleerde karaokezangeres, een nummer brengt van 4 Non Blondes. Dit is wellicht het meest contradictorische moment van de voorstelling. Haar woorden: 'A brotherhood of man. I cry sometimes when lying in bed to get it out. I feel peculiar. What's going on? I try all the time in this institution. I pray for revolution.' Haar woorden mogen dan wel oproepen tot of verlangen naar revolutie, die revolutie is meteen een mentaal, innerlijk proces geworden dat nooit in daden omgezet zal worden. Het blijft narcistisch huilen in bed (al is echte revolutie op zijn manier natuurlijk ook problematisch). Kunst als uitlaatklep, de zangeres/air-hostess/actrice als zoveelste belichaming van een steeds minder vatbaar bewustzijn, dat verlangt naar de big bang, de aanslag die tegelijk ondenkbaar is. Als geniale klap op de vuurpijl geeft Benureau 'John Rose' daarna, alsof haar droomlied nooit bestaan had, een blow-job. Waarmee de zakenman dan toch de grootste artiest blijkt te zijn. Of hoe kunnen we dit allemaal nog volgen? Een herneming van een fragment uit 'Zoolander' biedt in elk geval geen uitweg uit deze spiraal van (zelf-)bedrog.

En epiloog met theatercriticus Martin Hargreaves is de kers op de taart van dit stuk. Hij vraagt zich af of er wel een kritische positie buiten het mediacircus mogelijk is. Inderdaad een goede vraag na deze *Big 2*. Britney Spears lijkt het in haar videoclip in elk geval wel te weten. Er is toch iemand die nog weet hoe de dingen in elkaar steken. 'Just go for it!' 'But what was it again?'

BIG, 1ST EPISODE

CO-PRODUCTIE Superamas, Dans in Kortrijk, Beursschouwburg

BIG, 2ND EPISODE (SHOW/BUSINESS)

CO-PRODUCTIE Superamas, Dans in Kortrijk, Internationales Tanzfest Berlin; TanzWerkstatt Berlin, Hebbel am Ufer, Szene Salzburg, Nettverk for Scenekunst (Bergen/Oslo/Trondheim)